

Exkluzív interjú

Papp Elek

fotográfussal



Cikksorozatunkban olyan hivatásos fotográfusokkal beszélgetünk, akik az életüket szentelték a fényképezésnek.

– Milyen élmény vagy indíttatás hatására kezdte el fényképezni?

– Az első, már vállalható képeimet egy Leicára emlékeztető Zorkij fényképezőgéppel készítettem. Ekkor még általában a képzőművészet, a rajz, a festészet és a fényképezés egyformán érdekelt.

– Képeid láttán szinte mestere vagy a fény leképezésének. Kitől vagy hol tanultad meg a zsánerportré készítését?

– Mivel optikusmester, mérnök és műszaki tanári végzettséggel is rendelkezem, tanulmányaim során magas technikai színvonalon sajátítottam el a fotográfálás elméle-

tét és gyakorlatát. Diplomás optometristaként emberek szemét vizsgálom. Pácienseimet a tökéletes látás élményével igyekszem megismertetni, és ezt szeretném a képeimben is kifejezésre juttatni. A maximumra vágyva vettem meg első Leica fényképezőgépet. Jövőmet meghatározó élményben volt részem, amikor Tóth István – Az Évszázad Kiváló Fotóművésze – az általam készített szemüvegen keresztül meglátta az üzletem falára kitett képemet. Érdeklődésére a többi képemet is megmutattam és ő ott helyben, jó szándékú tanácsokkal látott el.

– Sokat fényképez, és rengeteg pályázaton veszel részt sikeresen. Miért ilyen fontos számodra egy-egy megmérettetés? A honlapodon olvastam, hogy nemzetközileg is a legjobb fényképészek között tartanak számon. Mit jelent ez a cím és elismerés?

– Tóth István folyamatosan tanít, kapcsolatunk az évek során barátsággá erősödött. Látni fejlődésemet az ő tanácsára küldöm ki képeimet külföldi, rangos (FIAP=Fotóművészek Nemzetközi Szövetsége, PSA=Amerikai Fotográfusok Szövetsége védnökségével megrendezett) nemzetközi fotográfiai szalonokra, ahol





általában öttagú, különböző országok képi kultúráját képviselő, szakmai zsűri értékeli a beérkezett, nem ritkán 5000-60 000 képet. Ilyen helyen falra kerülni, illetve még díjat is nyerni, különösen nagy elismerés. Ennek árnyaltabb megértéséhez szeretnék idézni egy gondolatot Ibos Éva írásából, amelyet egy fotókiállítás tablóján olvastam:

„Aszmann Ferenc (1907–1988) a 30-as évek egyik legsikeresebb fotósa volt Magyarországon, de nem ám a visszatekintést kötelezően belengő pátosz homályos túlértékelése szerint, hanem tényszerűen: neve az első hús között szerepel azon a kétezres listán, amit a The American Annual of Photography 1940-ben állított össze az előző év legtöbbet szereplő kiállítóit felsorolva. Nagy beccsel bír számunkra az említett lajstromozás, mert ötven helyet magyarok foglalnak el, akik közül további ötven Aszmann mellé, az élbolyba kerültek! Erre mondta megbocsátható elfogultsággal fotósismerősöm, hogy a képzőművészet múltja megírható magyarok nélkül, de a világ fotótörténete aligha.”
<http://www.revizoronline.com/article.php?id=194>

Elnézést kérek, ha a párhuzam kisé erőltetettnek tűnik, de már a jelenkor valósága, hogy az amerikai Who is Who in Photography statisztikájában egymást követő években is egyetlen magyarként a toplistán közöl.

2008 a nemzetközi kapcsolatok éve, ezért a nemzetközi elismerés országunknak is nagyon fontos.

– Magyarország is elismeri ezt az objektíven mérhető teljesítményt?

– Három egymás utáni évben én nyertem el „Az Év Fotográfusa” címet. Mivel a folyamatos teljesítményem alapján várhatóan negyedszerre is elnyerhetném, ezért most Magyarországon az EU-s pályázati és jogharmonizációs törekvések ellenére megváltoztatták a szabályzatot, miszerint „Az Év Fotográfusa” címet elnyert alkotó legközelebb csak három év múlva pályázhat ismét a cím elnyeréséért.” Közben egyéni meghívást kaptam, mint „Tops in Photography” a 2008 TOPS Exhibitor Program keretében Tucsonba (USA) a februárban megrendezésre került „Topok kiállításra”. Photo Travel és a Color Projected Image Division ka-

tegóriában képviseltem hazánkat. Részvételemet kategóriánként 2008 TOPS Participation Ribbonnal köszönték meg az Amerikai Fotográfusok Szövetségének Photo Travel TOPS és a CPID TOPS direktorai.

– Jelenleg milyen felszereléssel dolgozol?

– A Leicám után már évek óta a Canon 1Ds mark II-es modelljével fényképezek. Nem a fényképezőgépet tartom a legfontosabb képalkotó eszköznek, hanem a kreatív gondolatot.

Képeim megalkotásában a tartalom, a forma és a technika egyformán fontos. Természetesen már a felvételnek is tökéletesnek kell lennie, de a képfeldolgozási utómunkának a kép mondanivalóját még tovább kell erősítenie.

– Fényképeid részletgazdagsága rögtön szembetűnik még egy laikus számára is. Mennyi utómunkát fektetsz bele képeidbe, és milyen szoftverekkel dolgozol?

– Jelenleg a Canon DPP RAW feldolgozó programját használom, de szinte hetente kísérletezek alternatív megoldásokkal.



– Mely szakmai sikeredre vagy a legbüszkébb?

Mesterem, Tóth István így írt rólam: „Boldog vagyok, hogy vállalta stílusom továbbélését. Ugyanakkor örülök annak, hogy megélhettem remek nemzetközi sikereit. Állítom, hogy ma egyetlen fotóművészünk, aki felsőfokon képviseli a magyar fotóművészetet nemzetközi tárlatokon, kiállításokon.”

Mind a 176 díj fontos számomra, amit eddig 25 országban kaptam, mert ez visszaigazolás a munkámra, de természetesen vannak különösen kedvesek:

A közép-magyarországi régió Príma díja képzőművészet kategóriában.

A TIT Év Fotósa 2004 és 2007.

Ausztráliában a 14th Vigex Salon legjobb színes képért kapott Vigex Medal.

Párizsban a Salon Daguerre-n FIAP Gold Medal a „Művészek” című sorozatomért.

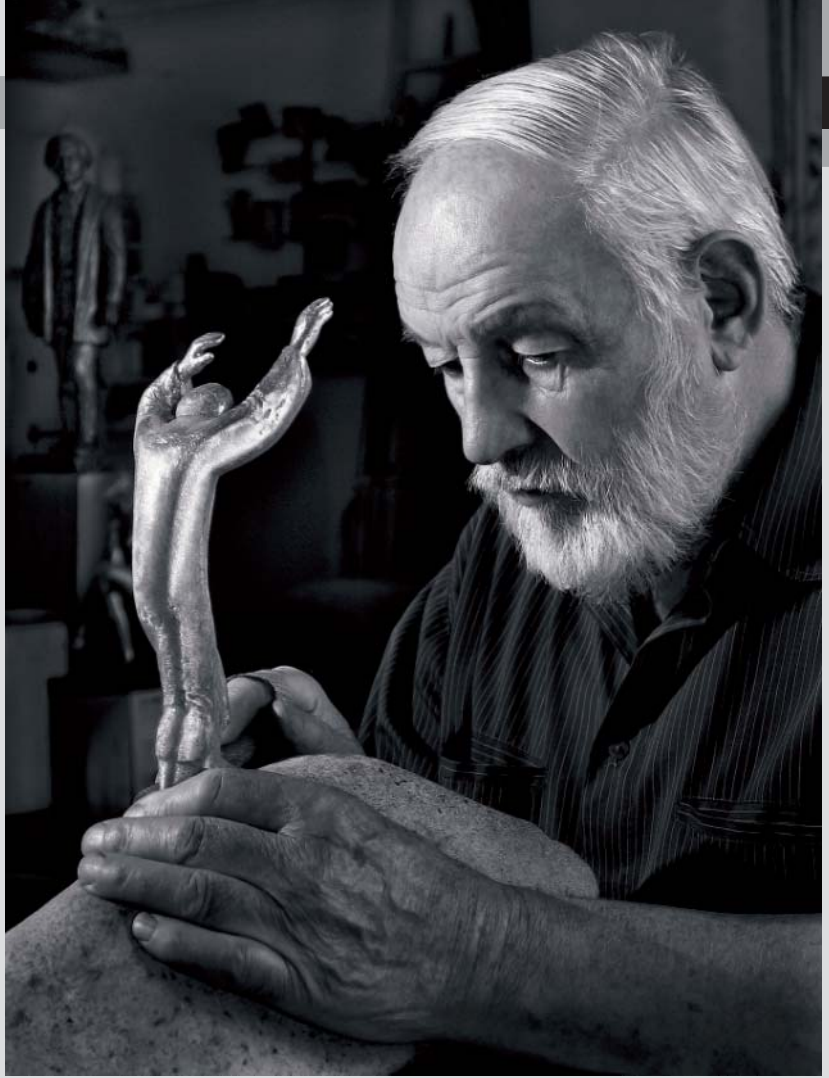
Buenos Airesben FCBA Mejor Retrato a legjobb portréért.

Szingapúrban a szalon legjobb képéért Dr. Gibson Hill Memorial Gold Medal.

A Francia Fotóművészek Szövetségének Trófeája a 5. Salon Mondialon.

A 113. és a 114. Toronto International Salon of Photography-n is kaptam 1-1 FIAP Gold Medalt.

Elismerésnek számít az is, hogy meghívtak Brazíliába a legnagyobb fotókiállításra a Foto Arte 2007-re,



ahol önálló kiállítással mutatkozhattam be. Ez az anyag ezután Brazília több államában bemutatásra kerül.

Képeimet több gyűjtemény is őrzi, például Nemzetközi Fotográfiai Múzeum Spanyolországban, „San Marino Imagine” Museum.

– Gratulálunk a rengeteg elismeréshez, és bízunk benne, hogy minél több fotográfusunk ér el ilyen és ehhez hasonló eredményeket a nagyvilágban. További sikereket kívánunk a fényképezésben.

